

hvor Forstyrrelsen kan fremtræde under meget grelle Former, tillade den Private uden Beskøftning at faa den Beskyttelse, som han i andre lignende Tilfælde har krav paa. Der er flere Gange ogsaa fremhævet, jeg tror fra det ærede Medlem, der sidder ved Siden af mig, fra Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), at det var meget vanskeligt for en stakkels Mand, der var bleven multeret ved Underretten, at faa sin Sag prøvet ved de høiere Instanser. Ja, det vil han have meget let Afgang til, naar Sagen er Gjenstand for offentlig Forfølgning, thi da vil han i de allerfleste Tilfælde kunne indskrænke sig til, naar Dommen bliver ham forkyndt, at erklære, at han vil have Sagen videre, hyr imod, naar man beholder den private Forfølgning, vil dette kun kunne ske paa hans Beskøftning. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Sager) kom paa en noget besynderlig Maade ind paa den nye Lov om Politiet udenfor Kjøbenhavn. Jeg synes egentlig ikke, at den nye Politilov har noget med Sagtforseelser at gjøre. Sagtforseelser komme aldeles ikke ind under de Bestemmelser, som optages i Vedtægterne efter Politiloven. Det ærede Medlem fremhævede ogsaa — det har jeg allerede omtalt — at det vilde være en ubehagelig Stilling, Politimestrene mange Gange kunde komme i. Ja, det er overhovedet ikke nogen behagelig Stilling at være Politimester, men de, der nu engang ere komne i denne Stilling, maa tage dens Behageligheder med dens Ubehageligheder. Udvalget kan derfor ikke Andet efter alt dette end meget tilraade, det ærede Thing ikke at vedtage noget af de Forslag, der ere opstillede under Nr. 20 og 23. Derimod skjønner jeg ikke, at der kan være Noget at indvende mod at vedtage Endringsforslag under Nr. 22. Paa Udvalgets Begne erkjender jeg, at det virkelig er en Forbedring af den Redaktion, Udvalget har betjent sig af, og en saadan kan Udvalget kun påafstønne. Hvad angaar det af den høitærede Indenrigsminister under Nr. 21 stillede Endringsforslag, da kan Udvalget ikke tiltræde det. Naar Udvalget i Overensstemmelse med de Udtalelser, der fremkom fra dets Side ved 2den Behandling, maa holde paa, at Sagtovertredelser bør

være Gjenstand for offentlig Forfølgning, kan Udvalget ikke tilraade i nogen Retning at opstille særegne Regler for Beviset i disse Sager. Det vilde man gjøre, naar man vedtog den høitærede Ministers Forslag, man vil da i en offentlig Sag have det Særlynde, at en Mand under Eds Tilbud, altsaa uden at beedige sit Udsagn, kan optræde som gyldigt Vidne. Det er det Særlige ved dette Bevis, efter § 35 i Forordningen af 1840, at man tager Sagtbetjentenes Erklæring tilfølg, som om den var beediget, uagtet den kun er afgiven under Eds Tilbud. Det er Udvalgets Mening, at hvis, som det haaber, Thinget vil følge det med Hensyn til Forfølgningssmaaden og bliver ved det, der er vedtaget ved 2den Behandling, at Sagtsager da ogsaa hvad Beviset angaar, maa komme ind under de almindelige Regler for Behandlingen af offentlige Politisager, og jeg har tilladt mig at fremhæve som en Anskuelse, jeg tror, har gode Forvarere, at dette ingenlunde vil gjøre Bevis umuligt i en Sag, angaaende begaaet ulovlig Sagt, idet det ligesaavel i saadanne som i andre Tilfælde, hvor der præsteres hvad man kalder mere end halv Bevis, vil komme til at afhænge af den Taltales Ed, om han skal dømmes til Bøder eller ikke. Jeg har allerede forrige Gang fremhævet de Autoriteter, som jeg i saa Henseende paaberøber mig. Det er afdøde S. C. Larsen, som siger i sin Kriminalproces Pagina 229 Følgende, som jeg haaber den ærede Formand vil tillade mig at oplæse: „Derimod bliver der, saavel efter Praxis, som efter den nyeste Lovgivning, anvendt Benegtelses-Ed i saadanne Sager, i hvilke der blot handles om Formuestraffes Anvendelse, saasom i Bødesager.“ Han henviser, derhos, til en Forordning af ikke meget gammel Dato, nemlig til Forordningen af 26de Juli 1837, som jo netop angaar en hel Klasse af offentlige Politisager, hvor det udtrykkelig bestemmes, at Taltale kan pålægges Benegtelsesed. Jeg kan end yderligere bekræfte Rigtigheden af min Anskuelse ved at henvise til de Motiver, der ere forudskiftede Frdn. af 8de Sept. 1841, som handler om Indiciebevis i kriminelle Sager. Angaaende hele dette Spørgsmaal om Ed i offentlige Sager hedder det i disse Motiver — det